

Philosophia ancilla

✖ Ο λατινικός όρος «**philosophia ancilla**», εισήχθη το πρώτον στη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία από τον μεγάλο χριστιανό θεολόγο του καθολικού δόγματος, Άγιο Θωμά Ακουίνα ή Ακινάτη (1225-7/3/1274). Η σημασία του είναι: **«Η φιλοσοφία οφείλει να είναι υπηρέτης, ή μάλλον δούλος»**. Αλλά δούλος ποιανού; Μα φυσικά της χριστιανικής θεολογίας και ειδικά της καθολικής, κατά τον Ακουίνα, του οποίου τους θεολογικούς τόμους η Καθολική Εκκλησία είχε τοποθετήσει δίπλα στην βάση της, δηλαδή την Εβραιοχριστιανική **Βίβλο**.

Ήταν αυτός που εδογμάτισε ότι η σωτηρία που ο Ιησούς Χριστός ευαγγελίσθηκε στον κόσμο (όποια και αν ήταν αυτή) επιτυγχάνεται μόνο διά μέσου της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Κανείς δεν μας είπε όμως, ότι αυτός ο Άγιος Θωμάς Ακουίνας επικύρωσε την άρτι συσταθείσα Ιερά Εξέταση που καταβασάνισε και φόνευσε εκατομμύρια κόσμο και κοσμάκη στο διάβα της. Ακόμα, ο μέγας αυτός άγιος φωστήρας δεν βρήκε ούτε ένα λάθος, ούτε μία αντίφαση, ούτε μία σαχλαμάρα, κ.λπ., μέσα στην εβραιοχριστιανική Βίβλο. Βεβαίως, σ' αυτό το συμπέρασμα δεν είναι ο μόνος. Εκατοντάδες άγιοι φωστήρες όλων των χριστιανικών αιρέσεων ισχυρίστηκαν το ίδιο συμπέρασμα.

Έτσι, ο καθολικός Άγιος Θωμάς Ακουίνας εμβολίαζε τον Καθολικισμό με την λογική, την επιστημονικότητα και τον Αριστοτέλη και έδωσε το έναυσμα στην καλουμένη Σχολαστική Φιλοσοφία του Καθολικισμού. Βλέπετε, η Εκκλησία δεν είχε την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, σύμφωνα με τα δόγματά της, αλλά χρειαζόταν και μια ισχυρή φιλοσοφία και προσωπικότητα, όπως του επιστήμονος-φιλοσόφου Αριστοτέλους, για να ξελασπώσει από τις τεράστιες αντιφάσεις, αφυσικότητες, αντιγνώσεις, αντιεπιστημονικότητες, παραλογισμούς και σαχλαμάρες, με τις οποίες τυραννούσε τον κόσμο επί χιλιετίας μέχρι τότε και άλλο τόσο μετά. Ο σχολαστικισμός επιδόθηκε στην ομαλοποίηση όλων των χιλιάδων κακώς κειμένων μέσα στην Εκκλησία και στη χριστιανική θεολογία. Οι απαντήσεις που έδωσε σ' όλα αυτά, είναι εφάμιλλες με τα διάφορα αστειάκια που μας κάνουν να γελάμε. Με την πίστη όμως όλα γίνονται δεκτά από τους πιστούς ως «υπέρτατες αλήθειες» χωρίς πολλές κουβέντες, για τις οποίες η δικαιολογία είναι: «Διαθέτομε μικρό μυαλό για να τις κατανοήσομε». Δηλαδή φιλοσοφία της τρέλας!

Ο Ακουίνας ήταν σαφής. Διεκήρυττε: «**philosophia ancilla theologiae**». Αυτό έγινε το μοτίβο-πλάνη που ένωνε τον περισσότερο Χριστιανισμό με την φιλοσοφία, την οποία οι χριστιανοί διέστρεφαν κατά το δοκούν του σκοταδισμού των. Σήμερα διάφοροι ύπουλοι σύλλογοι, καλυμμένοι πίσω από αρχαιοπρεπή ονόματα, καθηγητές και μαθητευόμενοί τους, ιερείς, πονηροί θεολόγοι, όργανα μίσθαρνα πατριαρχείων, περαεκκλησιαστικών και εκκλησιαστικών οργανώσεων, κ.λπ., αποκρύπτουν πονηρώς και υπούλως την λέξη «**theologiae=της θεολογίας**». Κατ' αυτόν τον τρόπο, όπως παλαιότερα προσπαθούσαν να καπελώσουν την επιστήμη και διεκήρυτταν ότι η επιστήμη συμφωνεί με τον Χριστιανισμό (ψέμα ουρανομήκης), τώρα προσπαθούν να σφετεριστούν την φιλοσοφία και δη την αρχαία, διά να μας πούνε ότι οι αρχαίοι φιλόσοφοι ήταν χριστιανοί προ Χριστού και ότι ο Χριστιανισμός είναι γνήσιο τέκνο της αρχαίας φιλοσοφίας! Άκουσον-άκουσον, αν είναι δυνατόν... Τα χάλια μας! Έτσι πάνε να εμποδίσουν κάθε προσπάθεια προς την λαμπρή θέση που ανήκει στην αρχαιότητα και πάνε αυτοί να βγούνε ως οι μόνοι τιμητές και συνεχιστές της. Οφείλομε να τους καταγγείλομε και να τους καταμαρτυρήσομε στο αδαές πλήθος. Προκαλούν τεράστια διαστροφή της αλήθειας ενώ οι περισσότεροι εξ αυτών ενεργούν ούτως όχι λόγω πίστεως ή ελλείψεως γνώσεως και κρίσεως αλλά διά ιδιοτελείς λόγους και συμφέροντα.

Ο Ακουίνας, ή δεν ήξερε ή απέκρυψε το ότι η φιλοσοφία δεν είναι δούλος κανενός. Αυτή, εξυπηρετεί την κατανόηση όλων των πραγμάτων, ενώ ταυτοχρόνως καθίσταται και ο διηθητικός κριτής των πάντων! Τοιουτοτρόπως εξυπηρετεί τα πάντα, αλλά δούλος δεν γίνεται! Πρόκειται διά μίαν αυτοτελή δραστηριότητα της ανθρωπίνης νοήσεως και πνεύματος και επ' ουδενί έρχεται σε δεύτερη μοίρα σε σχέση προς άλλες δραστηριότητες, όπως την αυθαιρεσία της θεολογίας και ειδικά της θεολογίας του κάθε Ακουίνα.

Στην Ανατολική Εκκλησία, οι λεγόμενοι «Πατέρες» ήταν πλατωνίζοντες και νεοπλατωνίζοντες, παρ' όλον ότι είχαν καταδικάσει την αρχαία παιδεία και φιλοσοφία συλλήβδην. Όλοι τους πήραν μόνο μορφές και εκφραστικά στοιχεία αλλά καμιάν ουσίαν απολύτως. Το θέμα αυτό έχει αναπτυχθεί επαρκώς και πολλαπλώς από εμέ και πάρα πολλούς μελετητές και ερευνητές ανά τους τελευταίους 3 αιώνες. Ήταν αδύνατον να πάρουν οιαδήποτε ουσία, διότι όπως ο σίδηρος δεν συγκολλάται με την κέραμο, έτσι και ο Εβραιογνωστικοχριστιανισμός δεν συγκολλάται με την αρχαία ελληνικήν παιδεία και τον απολλώνιο τρόπο ζωής. Μερικοί μάλιστα, με πρώτο τον Εβραιο-Σαμαρείτη Ιουστίνο «Φιλόσοφο και Μάρτυρα», τόλμησαν να βγάλουν αριστήνδην τον Σωκράτη και τον Πλάτωνα

χριστιανούς προ Χριστού. Άλλη μια αντίφαση μέσα στις χιλιάδες που έχομε συλλέξει, λες και αυτοί οι γίγαντες έζησαν κατά τον εβραιογνωστικοχριστιανικό τρόπο ζωής. Ήταν τόσο η α-παιδεία τους που ενώ από την ανόητη εβραιοχριστιανική **Βίβλο** δεν έβγαине τίποτα σεβαστό, έλαβαν και διαστρέβλωσαν μόνο ό,τι φάνταζε από αθάνατα και πανίσχυρα αρχαία πνεύματα για να μπαλώσουν τα τετριμμένα που δεν μπαλώνονται πάνω σε φθαρμένο ύφασμα και να πλασάρουν τον Εβραιογνωστικοχριστιανισμό ως θεϊκό δώρο που μας ήλθε από το υπερέραν. Βλέπετε, δεν τους έφτανε «η εξ αποκαλύψεως αλήθειά τους και οι εκ **Βίβλου** θεόπνευστες προφητείες τους», αλλά χρειαζόνταν και την βοήθεια ενός μεταφυσικού αλλά και φυσικού φιλοσόφου όπως του Πλάτωνος και τόσων άλλων.

Στα θέματα φιλοσοφίας του αρχαίου κόσμου, εκτός των επί της γης ζωής ζητημάτων, ανθρωπίνων δραστηριοτήτων και πολιτευμάτων, εξετάζονται τα θεμελιώδη ερωτήματα: Τί είναι ο κόσμος, ο άνθρωπος, η μεταφυσική, η θρησκεία, η επιστήμη, η τέχνη, η αισθητική, η λογική, η ηθική, κ.λπ. Ουδείς έως τώρα προσέθεσε το ελάχιστον εις όσα συνεζήτησαν οι κλασικοί! Ο Χριστιανισμός (ακριβέστερον Εβραιο-γνωστικο-χριστιανισμός) είναι απλώς μία σημείωση στο περιθώριο του Βιβλίου της υστέρας αρχαιότητος! Μετά ταύτα όμως, ο άρτι νομιμοποιηθείς Χριστιανισμός από τον Κωνσταντίνο τον «Μέγα» και μετά, εξετόπισε όλες τις άλλες ιδέες και μορφές διά της ωμής βίας, οι δε θεολόγοι του προσπαθώντας να ντύσουν τον χριστιανικό μύθο (ψέμα) με φιλοσοφικό ένδυμα πήραν ό,τι ηδύναντο από Αριστοτέλη, Πλάτωνα, και πολλούς άλλους, με μηδαμινά αποτελέσματα και πολύ ψέμα. Τελικά και αργοπορημένα ήλθε η Θεολογική Σχολή του Κέιμπριτζ και «διευθέτησε το ζήτημα» κολλώντας στον Χριστιανισμό ολόκληρο τον Πλωτίνο! (Είναι γνωστές οι πρωτοτυπίες των καλογήρων του Πρωτο-Κέιμπριτζ και της Πρωτο-Οξφόρδης, οι οποίοι προκειμένου να ικανοποιήσουν τις ιδιαιτερότητες των...κατέληξαν, πολλές φορές επί τούτου, σε πολλές διαστροφές και διαστρεβλώσεις αρχαίων γραπτών και αντιλήψεων και σε παρερμηνείες κατά το δοκούν της ορέξεώς των, που δεν είναι για την παρούσα στιγμή).

Ο καθολικός Άγιος Θωμάς Ακουίνας, δεν είχε το προφητικό χάρισμα διά να προνοήσει τι δοχείο σκωλήκων άνοιγε με αυτήν του την ενέργεια. Εκτός του ότι, λογική, επιστήμη και Αριστοτέλης είναι αντίθετα προς τον δογματισμό και τον φανατισμό οιασδήποτε θρησκευτικής πίστεως (εδώ βασισμένης στον ύστερο Εβραϊσμό και Γνωστικισμό), συνέβη έτσι ώστε αργότερα να επηρεαστεί ο Μαρτίνος Λούθηρος (10/11/1483–18/2/1546) εξ αυτών καθοριστικά. Πέραν των

πολιτικών αυθαιρεσιών, τυραννικών τακτικών, οικονομικών αδικιών, καταχρήσεων κ.λπ., που ο Ρωμαιοκαθολικισμός διέπραττε σε πολλά μέρη και ειδικά στη Γερμανία (πράγματα που εξώθησαν πολλούς στην μεταρρύθμιση, όπως Λούθηρο, Καλβίνο, Ζβίγκλιο, κ.ά.), η αριστοτελική λογική και επιστημονικότητα έπαιξαν τον ρόλο τους άκρως καθοριστικά. Βεβαίως, όπως όλοι οι χριστιανοί έτσι και αυτοί είχαν τις πολλές και διάφορες αντιφάσεις των. Π.χ.: Ενώ ο Λουθήρος έθεσε σαν βάση της πίστεως μόνο την Αγία Γραφή, δεν άλλαξε τίποτα από τα δόγματα που είχαν προέλθει από πηγές εκτός των γραφών και είχαν καθιερωθεί μετά από συνόδους και επιβολές επισκόπων και παπών. Διατήρησε ακόμα και το δόγμα της Αγίας Τριάδος, το οποίο εκ της Παλαιάς Διαθήκης και των Συνοπτικών Ευαγγελίων αποκλείεται.

Οι προτεστάντες επικράτησαν, εκεί όπου επικράτησαν μετά από μακροχρόνιους πολέμους και τρομακτικές σφαγές με τους καθολικούς που αποδεκάτισαν τον πληθυσμό της Ευρώπης. Εκεί και τότε ετροποποίησαν τον Χριστιανισμό και την **Βίβλον** επί το εβραϊκότερον. Έφεραν δηλαδή την Βίβλο κοντινότερα στο εβραϊκό πρωτότυπο και τον Χριστιανισμό κοντινότερα στην αρχική και μοναδική του πηγή τον Εβραϊσμό, αλλά αντιφατικώς σύμφωνα με τους νεωτερισμούς του Παύλου και του τελευταίου Ευαγγελίου (Κατά Ιωάννην). (Εδώ απορεί κανείς σφόδρα με όλους εκείνους τους Έλληνες που υποστηρίζουν ότι ο Χριστιανισμός είναι τέκνο «και μάλιστα γνήσιο» του αρχαίου Ελληνισμού! Τί να πει κανείς σ' αυτά τα ζούδια...). Επίσης, οι προτεστάντες μετέφρασαν την **Βίβλο** στις εθνικές γλώσσες και επί πάσι τούτοις έκαναν και σχολές για να αποδείξουν λογικώς και επιστημονικώς αυτά που η **Βίβλος** διατείνεται, αυτά που ο Εβραιογνωστικοχριστιανισμός ισχυρίζεται, την ιστορικότητα του Ιησού Χριστού και όλα τα βασανιστικά αγκάθια σ' αυτό το αλλοπρόσαλλο και ανώμαλο οικοδόμημα. Λογικώς συνεπής η ενέργειά τους, αφού πίστευαν ότι κατέχουν την απόλυτη αλήθεια. Συνεπώς: Η αλήθεια είναι αλήθεια και συνεπώς πρέπει να αποδεικνύεται χειροπιαστά και επιστημονικά.

Τελικά, μετά από μερικά χρόνια, αντελήφθησαν ότι δεν μπορούν να αποδείξουν τίποτα. Έτσι, πολλοί ήσαν οι προτεστάντες λόγιοι που εγκατέλειψαν τον Χριστιανισμό και εστράφηκαν εναντίον του. Μεταξύ των πρώτων, ονομαστών και πολλών τοιούτων προτεσταντών, ήταν ο γνωστός πολυμαθής Γερμανός θεολόγος Herman Samuel Reimarus (12/22/1694-1/3/1768), ο οποίος απέρριψε τον Χριστιανισμό και την ιστορική ύπαρξη τού Ιησού Χριστού και τελικά κατέληξε να είναι θεϊστής φιλόσοφος. Πάρα πολλοί συνεχίζουν αυτή την τακτική μέχρι σήμερα. Μετά από πολυετή μόρφωση ανωτάτου επιπέδου, ξαφνικά βλέπουν το φως και

γίνονται ισχυροί πολέμιοι του Χριστιανισμού. Όσοι προτεστάντες εδιάλεξαν να παραμείνουν πιστοί και αφοσιωμένοι δικαιολογήθηκαν με τις γνωστές φράσεις: «Η πίστη δεν χρειάζεται απόδειξη», «αυτά τα πιστεύουμε διότι έτσι μας αρέσει», και πολλά άλλα τέτοια δογματικά ή αξιωματικά παράλογα που τώρα τα ακούμε από άπαντας ανεξαρτήτως δόγματος! Αυτά κι αν είναι επιστημονικά ή φιλοσοφικά επιχειρήματα!

Έτσι και οι προτεστάντες καταταράννησαν πολύ κόσμο, έφτιαξαν την δική τους Ιερά Εξέταση, έκαναν ιερούς πολέμους κ.λπ. Αλλά τότε, οι προτεστάντες σε αντίθεση προς τον πλήρη σκοταδισμό των καθολικών, ώθησαν και ανέπτυξαν την επιστήμη ελπίζοντας ότι θα τους βοηθούσε στις προσπάθειές των. Είναι η εποχή που αρχίζει να σπάζει το σκοτάδι που επέβαλε ο Χριστιανισμός διά πυρός και σιδήρου σ' όλη την ιδικήν του οικουμένη και σ' αυτή την εξέλιξη ο Προτεσταντισμός έπαιξε καθοριστικό ρόλο. Σήμερα όμως παρατηρούμε το αντίθετο. Οι μεν καθολικοί προσπαθούν να οικειοποιηθούν την επιστήμη όσο δύνανται διά να δείξουν έτσι τον προοδευτισμό τους, ενώ οι προτεστάντες την εγκαταλείπουν και προπαγανδίζουν αμέτρητες αντιεπιστημονικές θέσεις, ανοησίες και διαστροφές επιστημονικών και φιλοσοφικών αποτελεσμάτων διά να δικαιολογήσουν την **Βίβλο** στο κάθε τι! Οι καθολικοί αποφάσισαν να φιλήσουν το χέρι της επιστήμης αφού δεν μπόρεσαν να το κόψουν. Οι προτεστάντες πάλι προσπαθούν να το στρίψουν μέχρι αποκοπής. Ήτοι, μια γενική παλαβομάρα απ' όλα τα χριστιανικά δόγματα παντού και πάντοτε.

Στις ανατολικές καλούμενες «ορθόδοξες εκκλησίες», η αλλοπροσαλλοσύνη συνεχίζεται βασισμένη στην παράδοσή τους και στους λεγομένους «Πατέρες» και στο ότι μόνο αυτές κατέχουν την δήθεν «ορθόδοξη» πίστη, όρο που εξέλαβαν από τον Ειρηναίο. Μισάνθρωποι, κομπλεξικοί, εναντίον της ζωής, του πολιτισμού και της γνώσεως που στόχο τους είχαν να αποκοιμίζουν τα πλήθη και να περιμένουν να πεθάνουν για να πάνε στην βασιλεία των ουρανών μια ώρα νωρίτερα. Σ' αυτές ακούς ό,τι βολεύει, ακόμα και επιχειρήματα καθολικών και προτεσταντών, αν τους έρχονται βολικά. Αυτές τις σαχλαμάρες των «Πατέρων», πολλοί και διάφοροι υποκριτές και ψεύτες σήμερα τις παρουσιάζουν ξεδιάντροπα ως δήθεν σύμφωνες με την αρχαία ελληνική φιλοσοφία και επιστήμη (αλλά κι ανώτερες αυτών). Ενώ στο Βυζάντιο, Έλλην ή ελληνίζων ήταν βαριά κατηγορία που επί πολλούς αιώνες ετιμωρείτο με θάνατο, το 1852, οι πονηροί επιτήδειοι εφηύραν το παραμύθι του Ελληνοχριστιανισμού και του ελληνοχριστιανικού πολιτισμού, ως ισχυρή δικαιολογία για να καπελώσει το νεοϊδρυθέν ελληνικό κράτος η Ορθόδοξος

Ελληνική Εκκλησία. Δυστυχώς όμως, ακόμα και σήμερα πολλοί τέτοιοι επιτήδριοι, πονηροί και νοσηρά μυαλά, προπαγανδίζουν αυτές τις θέσεις ως αληθείς και κάνουν μεγάλο κακό στην κοινωνία που ήδη νοσεί πολλαπλώς.

Αυτό είναι το φρικτό τουρλουμπούκι του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού, που προκάλεσε και προκαλεί έναν απέραντο αριθμό αιρέσεων, μίσος, φανατισμό, φόνο, μια ακατάληπτη σχιζοφρένεια, ψυχοπάθεια, υποκρισία, στυγνή καταστροφικότητα και κατάστρεψε τον αρχαίο ελληνικό και ελληνορωμαϊκό πολιτισμό. Πρόκειται για θρησκεία θυμάτων, υποκριτών, ψυχοπαθών, τρελών, νοσηρών και όσων επιθυμούν να τρελαθούν. Αλλά ο κοσμάκης λόγω αγνοίας, φόβου, πολλαπλής κρίσεως, βολέματος, υποκρισίας κ.λπ., τον ασπάζεται. Βλέπετε: **«Όπου επικρατεί η απελπισία, εκεί αυξάνεται η βλακεία!»**. Οι επιτήδριοι προσποιούνται ότι ασπάζονται τον Εβραιογνωστικοχριστιανισμό λόγω συμφερόντων, εκδουλεύσεων και για να κάνουν την δουλειά τους. Έτσι διάγουν πονηρή και μυστική ζωή, αντίθετη προς τις επιταγές και τις εντολές του πράγμα που αποδεικνύει το ψέμα και την υποκρισία τους.

Ακόμα και σήμερα λοιπόν, βλέπομε κάπου κάπου τον όρο **«philosophia ancilla»** να προβάλλεται από ψευτοφιλοσόφους, υποκριτές θεολόγους, ψευτοσυλλόγους κ.λπ., μόνο και μόνο για να γεμίζουν την κενότητά τους και να κομπάζουν μπροστά σε ένα αδαές, ανεξέταστο και ελαφρόμυαλο ακροατήριο, το οποίο εν πολλοίς περί άλλων τυρβάζει. Οι αδαείς και αλαφροίскиωτοι λένε «μωρέ τι είναι πάλι τούτο 'δω;» και θαυμάζουν κατά την ρήση του πονηρού χριστιανού θεολόγου Γρηγορίου Ναζιανζηνού: **«Επειδή τό μέν ραδίως ληπτόν, άπαν ευκαταφρόνητον· τό δέ υπέρ ημάς, όσω δυσεφικτότερον, τοσούτω θαυμασιώτερον καί γυμνάζειν τόν πόθεν άπαν τό διαφύγον τήν έφεσιν»** (Νοηματική απόδοση: «Τίποτα δεν μπορεί να επιβληθεί καλλίτερα στον κόσμο από τη μωρολογία· το λιγότερο που καταλαβαίνουν το περισσότερο θαυμάζουν»).

Τί ειλικρινής και αξιοθαύμαστη ρήση του Γρηγορίου! (Λόγος ΙΔ, Περί Φιλοπτωχίας, μέρος ΛΓ. Μελετήσετε ολόκληρο αυτόν τον λόγο του «Μεγάλου» Θεολόγου Γρηγορίου να δείτε τι θα πει προβατοποίηση!). Αλλά οι σημερινοί πονηροί και δόλιοι χρήστες της ορολογίας «philosophia ancilla» δεν επεξηγούν στο αφελές, αδαές ή πονηρό ακροατήριό τους πόθεν προήλθε και διατί και τι ακριβώς σημαίνει αυτός ο άστοχος, ατυχής και ιδιαζόντως πονηρός και παραπλανητικός όρος. Συνεπώς, περί άλλων τυρβάζουν!...

Ιδού ακόμα και δύο «φιλοσοφικότατα» και «επιστημονικότατα» τσιτάτα του

αχρήστου Ακουίνα ως επιδόρπιο για τις γυναίκες:

(1) «*Η γυναίκα είναι περιστασιακή και ατυχής ύπαρξη*».

(2) «*Ως άτομο, η γυναίκα είναι ένα πρόσωπο ασθενικό και ελαττωματικό*».

Αυτοί ήσαν όλοι οι χριστιανικοί «Πατέρες»: Κομπλεξικοί, ανόητοι, άχρηστοι και τόσα καταλαβαίνουνε, λες και αυτούς δεν τους εγέννησε μάνα!

Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσο